

Szenet viszek, nem látjátok

(Bodor Ádám: *Az utolsó szénégetők*. Magvető Kiadó, Budapest, 2010)

Mit lehet kezdeni azokkal az írásokkal, amelyek műfaji konvenciójukat tekintve szinte önként vállalják saját alkalmi jellegüket és ebből fakadóan múlandóságukat? A tárcza a mindenkori jelen műfaja, s ennyiben nincsen múltja, sem jövője. Bodor Ádám az *Utunkban* 1978 és 1981 között publikált tárcái azonban mégis egy gyűjteményes kötetben láttak napvilágot, 2010-ben. Nem csupán az eltelt idő, a későbbi novellákkal való kapcsolódási pontok, de ennek az egyben való láttatásnak az okán is fontos, hogy

Az utolsó szénégetők

nek kiemelt figyelmet szenteljünk.

A szövegek szerkesztésének köszönhetően jól kivehetőek, legalábbis látszólag, azok az ívek, amelyek mentén a kötet darabjai szerveződnek. Ezért is nagyon is kézenfekvőnek látszana, hogy ezen tárcákat összeolvassuk Bodor későbbi, akár kiterjedtebb műveivel – hogy mégsem erre az, egyébként nagyon izgalmas, összevetésre vállalkoznék, annak több oka is van. Az egyik, hogy valamiképpen fontosnak érzem a könyv különállóságát, a belőle kibontható értelmezési szálak nagyon erősnek bizonyulnak a tárcák egymáshoz való viszonyában is. A másik, a már említett alkalmi jellegből fakad: fontos, hogy egy bizonyos szempontból ez a ma már megközelíthetetlen jelen mégis összekapcsolja az írásokat, noha az is világos, hogy ebből az elmúlt jelenből valamely módon már ki is lettek szakítva a szövegek kötetbe rendezésük miatt. Ez a nagyon finom feszültség végig jelen van a könyv olvasása során.

